

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 349, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 609).

Der var stillet 12 ændringsforslag i betænkningen.

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Nina Andersen): Folketinget har nu i 2 samlinger beskæftiget sig med forslag til ny lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v. Der har i denne periode fundet en grundig udvalgsbehandling sted; der er stillet mange spørgsmål til justitsministeren, som har svaret dels skriftligt, dels mundtligt i den lange række samråd, der har været afholdt. Også deputationer har haft foretræde for udvalget.

Det er gennem udvalgsarbejdet lykkedes at nå frem til enighed på en række punkter, som var genstand for debat ved første behandling i samlingen 1954—55. Men på enkelte afgørende punkter er der ikke opnået enighed, og udvalget har delt sig, jeg havde nær sagt i to flertal og to mindretal; det er dog kun enkeltpersoners stilling, der er skyld i denne deling.

Jeg skal kort gennemgå de af justitsministeren, af udvalget og af de 2 flertal stillede ændringsforslag og motivere dem og skal derefter gøre rede for, hvorfor flertallet ikke har kunnet tilslutte sig de af mindretallene stillede ændringsforslag. Det første af de ændringsforslag, som har et flertals

tilslutning, er ændringsforslag nr. 2 til § 1, stk. 1, nr. 1, 2. punktum. Ændringsforslaget, der er stillet af justitsministeren, drejer sig om en ændret formulering af den medicinske indikation, som blev fastslået ved loven af 1937, og tager sigte på at gøre afgrænsningen af indikationen helt klar. Ændringsforslaget indeholder ikke nogen realitetsændring, men tilsigter en tydeliggørelse af, at udtrykket „de forhold, hvorunder kvinden må leve“ ikke alene sigter på de tilfælde, i hvilke svangerskabsafbrydelse er indiceret ved truende fysiske eller psykiske svækkelsestilstande, men også på, om en bestående fysisk eller psykisk sygdom er af en sådan karakter, at der bør kunne foretages svangerskabsafbrydelse på rent medicinsk indikation. Det er mig om at gøre at understrege, at også med denne formulering er det fastholdt, at indikationen er bundet til en sygelig tilstand hos kvinden.

Ændringsforslag nr. 4 er stillet af et flertal og drejer sig om den mulighed, der foreslås givet for i særlige tilfælde, hvor de klassiske indikationer ikke giver adgang til svangerskabsafbrydelse, dog at kunne foretage en sådan. Denne bestemmelse har givet anledning til mange drøftelser i udvalget og er for flertallets vedkommende resulteret i en ny redaktion. I denne redaktion fastholder man bestemmelsen, men det er fremhævet, at den kun kan anvendes i undtagelsestilfælde; det hedder i flertallets affattelse: „i ganske særlige tilfælde“ og „når . . . andre lægeligt begrundede forhold medfører, at kvinden skønnes uegnet til at tage vare på sit barn“.

Ændringsforslag nr. 5 er ligeledes et flertalsforslag og er tiltrådt af justitsministeren. Det drejer sig om fastsættelsen af fristen, indenfor hvilken svangerskabsafbrydelse kan finde sted. I lovforslaget hedder det:

„Afbrydelse af svangerskab må i de i § 1, stk. 1, nr. 2—4, omhandlede tilfælde normalt ikke foretages efter udløbet af den 20. svangerskabsuge.“

Der har været mange drøftelser om denne bestemmelse. Flertallet har ikke ment, man burde fastholde den nugældende bestemmelse: at svangerskabsafbrydelse normalt ikke må foretages efter udløbet af den 3. svangerskabsmåned, og jeg kan her citere, hvad det ærede medlem fru Edel